

Abú Zabí, Spojené arabské emiráty

November 2017

V mojich žilách prúdi rýchlosť a DNA mám poskladanú zo sily, vzdoru a vytrvalosti. Môj život sa od samého začiatku točí okolo motorov, pneumatík a vône oleja.

Už ako štvorročná som prvý raz sedela v motokáre, ktorá bola pre mňa ešte priveľká, zatiaľ čo môj päťročný brat druhý rok brázdil trať. Z toho dňa si vybavujem len málo, no vtedajšie pocity vo mne ostali doteraz. Spomínam si na strach a na to, ako veľmi som chcela, aby bola pri mne mamka, no tá sa niekde stratila. Na neskonajú snahu urobiť radosť otcovi. Ako aj na sklamanie, keď som prišla na to, že si ma nevšíma, zatiaľ čo sa neviem vyštverat' z priveľkej motokáry.

Najviac mnou však rezonoval úsmev na tvári môjho veľkého brata, nadšeného, že odteraz budeme pretekať spolu. To stačilo, aby som sa zamilovala do všetkého s motorom. Rýchlo bolo jasné, že obaja v sebe nosíme gény nášho otca, prvého Slováka, ktorý sa dostal do prestížnej Formuly 1. Aj keď iba ako rezervný jazdec.

Motoršport však nikdy neopustil a dodnes je jeho súčasťou. Nezatrpkol, ani sa od neho neodvrátil. Vďaka športu získal kúsok slávy, slušné peniaze a stretnutie s našou mamou. Talianska topmodelka vraj ihneď podľahla jeho tvrdému prízvuku a výrazným lícnym kostiam. Tie sme s bratom zdedili po ňom.

Otec miloval svoje najväčšie sklamanie natoľko, že všetku energiu vložil do budovania kariéry jediného syna. Dcéra preňho nemala žiadnu hodnotu.

Prvé roky v motokáre bývajú pre dieťa len hrou. Čistou radosťou z rýchlosti a pohybu. U nás to tak nikdy nebolo. Aj keď som podľa otca nebola predurčená na veľké veci, nedovolil mi zahanbiť ho.

Pár rokov sme brázdili európske kartingové okruhy. Netrvalo dlho a otec pochopil, že jeho jediný syn je výnimočne talentovaný. Nasledovalo prvé veľké rozhodnutie, ktoré zmenilo aj môj život. Prestáhovali sme sa do Veľkej Británie. Mama bola nadšená, otec tiež. Nikto sa nepýtal, čo si myslíme my, ich deti.

Rodičia nás milovali a verím, že aj milujú. No zároveň si uvedomujem, že vždy milovali viac sami seba.

Chaos spojený s cestovaním ani potom neutíchol, práve naopak. Londýn znamenal ešte viac možností, presunov, tréningov a vyššie nasadenie.

Čím bol Dávid úspešnejší, tým väčšmi som mizla v jeho tieni. Pre otca som bola prakticky neviditeľná a mama ma o to usilovnejšie tlačila k dievčenským športom. Túžila som byť milovaná aspoň jedným z nich, a tak som jej nikdy neodporovala. Otec by mi možno dovolil pokračovať, no peňaženku strážiła mama a v tomto športe rozhodujú nielen sekundy, ale aj peniaze.

Jazdenie je drahé. Len samotná motokára stojí niekoľko tisíc eur, a to je len zlomok z celého kolotoča výdavkov, ktorý sa točí okolo budovania pretekárskeho sna. Investovať do menej talentovaného, priemerného dieťaťa sa jednoducho neoplatilo.

Keď som mala dvanásť, padlo ďalšie rozhodnutie o tom, že všetka rodičovská energia aj financie sa sústreďia na mužského člena nášho súrodeneckého dua. Cestovanie sa pre mňa skončilo.

Otec bol väčšinu času preč, buď pomáhal Dávidovi, alebo radil juniorským tímom ako odborník na stratégiu a nastavenie. Môj starší brat sa až závratnou rýchlosťou rútil z motokár do Formuly 4 a následne ešte o level vyššie.

Ja som si hľadala svoju vlastnú cestu. Niečo, čo by mi umožnilo naplniť môj motoristický sen aspoň nejakým spôsobom.

Keďže zo mňa nemohla byť pretekárka, chcela som sa stať jednou z najlepších inžinierok na svete. Kým som študovala a tvrdo pracovala na sebe, moja rodina riešila kolobeh pretekov a plánovanie ďalších sezón.

Dávid sa v šestnástich ocitol na piedestáli začínajúcej hviezdy a celá rodina bola opojená jeho úspechmi. Aj keď som Dávidovi nikdy nič nevyčítala, príšerne som mu závidela.

Tento šport milujem, no vzal mi veľa.

A dnes, na Ázijskom kontinente, má môj brat obrovskú šancu získať majstrovský titul. Od jeho najväčšieho rivala, Brita Lea Logana, ho delí len pár bodov.

Logan má už podpísanú zmluvu s tímom Sentinel, a preto je táto sezóna jeho poslednou šancou stať sa šampiónom Formuly 2. Nezáleží mu na tom, že Dávid toto

víťazstvo potrebuje viac, on sa len tak ľahko nevzdá. Ten chlapec nepozná hranice, nevytvára si priateľstvá a nezastaví sa pred ničím. Je výbušný, arogantný, hádže veci a v médiách je obľúbený pre svoju kontroverznú povahu.

Je presným opakom môjho brata. Možno aj preto, že do nás mama od raného detstva tlačila, ako sa máme správať na verejnosti, ako si zachovať imidž. Alebo aj preto, že my máme bohaté zázemie, kým Leo je jediný na štartovom rošte, kto pochádza z jednoduchých pomerov. Dávida má každý rád, Leo Logan nemá nikoho.

S mojím starším bratom sa z duše neznášajú.

A potom je tu Simon Cellier. Naopak, bratov najlepšie kamarát.

Môj Simon.

Tesne predtým, než som musela ukončiť svoju krátku motokárovú kariéru, som sa zamilovala. Rovno do najväčšieho motoristického talentu, aký v ten rok vykvitol. Francúz Simon s nádhernými zelenými očami a vždy vetrom rozstrapatenými blond vlasmi mi akoby počaroval. Uvedomovala som si, že je nedostupný, ale nevedela som si pomôcť. Kým som mu dokázala otvoriť srdce a povedať, čo k nemu cítim, bol preč. V inej sfére slávy a úspechu, ďaleko od môjho sveta.

Aj Simon si už stihol zabezpečiť vstupenku do najvyššej ligy. Velocita di Moto si ho vychovávala od začiatku. Jeho otec, ich hlavný sponzor, mu pomohol vydláždiť cestičku. Každému je jasné, že budúci rok má u nich isté miesto, hoci to v tlači zatiaľ nepotvrdili. Ani on dnes môjmu bratovi nič nedaruje.

Dávidova budúcnosť visí na vlásku a doma je to cítiť.

Na odreagovanie som sa však na dnes poriadne pri-

chystala. Nielen na bratovu prípadnú prehru a otcovo zúrivé vyčítanie, ale aj na stretnutie so Simonom.

Dnes to nie je len o ich úspechoch a prehrách, počas tohto víkendú, na začiatku zimy, hodlám zmeniť aj svoj osud. Ak to neurobím teraz, tak už nikdy.

Možno je to sebecké, sústrediť sa viac na seba než na bratov výnimočný deň, ale musím niečo spraviť. Ďalšia príležitosť sa mi tak ľahko nemusí naskytnúť. Potrebujem zistiť, či sú moje city k Simonovi opätované. Verím, že áno. Jeho dlhoročné priateľstvo tomu nasvedčuje. Viem, že mu nie som úplne ľahostajná.

A zároveň vďaka nemu uspokojím aj mamine záujmy. Stane sa zo mňa frajerka jazdca Formuly 1.

„Nestratila si sa, kráska? Sem majú prístup len tímy. Ale ak ma pekne poprosíš, možno sa na niečom dohodneme,“ ozve sa sprava v šere po popoludňajšej kvalifikácii. Hlas patrí niekomu, koho nepoznám.

Preteky sa konajú v Ázii, no jeho prízvuk jasne prezrádza, že chlapec s drzým úsmevom rozhodne nie je miestny. Stačí mi letmý pohľad na jeho kombinézu, aby som si uvedomila, že mám pred sebou čerstvého nováčika. V Latinskej Amerike už vraj niečo znamená, no toto je naše prvé stretnutie.

V hlave si rýchlo vybavím jeho štatistiky. Dominiq Peqé je brazílsky pretekár, syn slávneho bývalého jazdca Formuly 1. Je o niečo mladší než ja. Má za sebou sezónu, ktorá príliš neoslnila, bez jediného pódiového umiestnenia.

Moje tiché katalógovanie si zrejme vyloží ako znak, že mu nerozumiem, a tak mi svoju repliku skúsi zopakovať po portugalsky. Obďaleč stojí asi jeho tréner s manažérom, ale tí si ho nevšímajú.

Až keď sa vzápätí začne bezradne obzerat' okolo seba, dôjde mi, o čo ide.

Dvaja pretekári sa škeria na mladíka, pretože vedia, že ho poslali na neúspešnú misiu. Možno dokonca dúfajú, že môj brat s jeho najlepším kamarátom sú niekde nablízku, aby chlapcovi rýchlo vysvetlili, že som pre jazdcov nedotknuteľná. Od brata mám prísny zákaz randiť s jeho rivalmi. Niežeby som ho niekedy počúvala.

Obom im venujem prostredník a v hlave rýchlo preletím všetkými možnosťami, ktorými by som mohla túto situáciu vyriešiť.

Svoju pozornosť venujem mladíkovi. „Dám ti jednu radu,“ začnem po anglicky. Usmejem sa pritom tak, aby to vyzeralo, že vedíme priateľskú konverzáciu. Za tie roky som tieto veci zažila miliónkrát. Balenie dievčat, občasnú divokú večierku, stávky, testy novicov. Myslím si, že práve do toho posledného som práve zapojená. Nevyvedie ma to z miery. „Trošku sa na mňa usmej a predtým, ako sem naletí môj brat, ktorý ťa už, mimochodom, v mojej blízkosti zbadal, rýchlo uteč. Môj úsmev by ti mal dať dosť času na to, aby si svojim kamarátom vysvetlil, že som bola tvojou ponukou poctená, ale momentálne nemôžem. Máš povolené im povedať, že sme si vymenili čísla.“ Chlapcovi podám starý pokladničný blok z kabelky, na ktorý napíšem číslo svojej bývalej vychovávateľky, ktorá mi roky strpčovala život. Ak by si ho chceli vyskúšať, tá si s nimi rýchlo poradí.

Dominiq zozelenie. „Vraj si jedna z tých, čo si hľadajú bohatého jazdca,“ rapoce.

Škaredo sa naňho pozriem a na okamih zatnem čelist'. „To ti povedal kto? Logan?“

Pokýva hlavou. „Nie. Bol to nápad Simona Celliera.“
Odfrknem. „Jasné.“ Neverím mu. Určite ma len klame, aby sa zachránil. Môj Simon je na takéto veci príliš vyspelý a dobrák od kosti. „Zadarmo ti pribalím ešte jednu radu,“ pokračujem. Dávid so Simonom už smerujú k nám. Spolu s nimi kráča aj pekná blondína, ktorá vyzerá ako typ môjho brata. „Preboha, nauč sa nové hlášky. Ani keby si bol Charles Leclerc, takáto blbosť ti u žiadnej neprejde.“

„Čo sa tu deje?“

Zamávam chlapcovi, ktorý sa rýchlo stráca medzi svojimi mechanikmi. Ani len netuším, či moju poslednú vetu počul. Usmejem sa na trojicu pred sebou. „Dominiq sa len prišiel so mnou zoznámiť,“ pokrčím plecami a s jemným úsmevom sa otočím k bratovi. „Fakt. Bol to milý a úplne nevinný rozhovor.“

„Takže nevinný?“ zasmeje sa Simon a venuje mi úsmev, z ktorého vždy onemiem.

Ani Dávid sa netvári, že som ho presvedčila. „Tie ich hormonálne hlavy nikdy nevymyslia nič dobré. Drž sa od nich ďalej,“ prikáže. Keď sa takto tvári, vyzerá úplne ako náš otec.

Simon sa rozosmeje. „Akoby si ty bol svätý.“

„Daj pokoj.“ Päšťou ho za túto poznámku udrie do brucha.

„Blahoželám k pole position,“ poviem Dávidovi s úprimnou podporou v snahe zmeniť tému. „Prvú priečku si naozaj zaslúžiš. Máš to takmer vo vrecku.“ Napriek tomu obaja vieme, že prvé miesto na štartovacom poli ešte neznamená automatický úspech v pretekoch. Ale je to skvelý začiatok.

„Ďakujem.“

Prisahala by som, že som ho tým dostala do rozpakov. Odkedy si nie sme až takí blízki, sa mi občas zdá, že moja pochvala preňho znamená viac ako kedysi.

Rýchlo to otočí na vtip, čo je jeho typické správanie. „Dúfam, že si o mne nikdy nepochybovala,“ zasmeje sa, ale spokojnú iskru v očiach tým nezakryje. Jeho seba-vedomie je také veľké, že by sa dalo krájať a predávať. Väčšina pretekárov trpí božským komplexom a Dávid nie je výnimka.

„Aj ty si bol úžasný!“ Hodím sa okolo krku tomu, ktorý mi už pred toľkými rokmi ukradol srdce. „Škoda toho zmazaného času. Tretie miesto nie je zlé,“ pochválím ho. Moje objatie opätuje silným stiskom jednej ruky a ja sa odrazu cítim ako doma.

„Ďakujem ti, mon ange. Vždy mi prinášaš len šťastie.“ Môj anjel je jeho prezývka pre mňa, odkedy si pamätám. Pripadám si vždy tak výnimočne.

„Nebud' ironický,“ napomenie ho môj brat, aj keď netuším prečo.

„Môžeme sa porozprávať?“ opýtam sa posilnená jeho milými slovami. Už nechcem viac čakať. Prvýkrát mám dosť odvahy ísť si za tým, po čom naozaj túžim.

„O čom sa s ním chceš rozprávať a nemôžeš to povedať predou mnou?“ zasiahne a odpovie mi Dávid.

Obaja ho ignorujeme.

Simon sa odo mňa odtiahne, v tvári mu hrá jemný úsmev. „Samozrejme,“ odvetí s tým svojím jedinečným prízvukom. „Ale najprv ti chcem niekoho predstaviť.“

„Dohodli sme sa, že to spravíš až potom...“ skočí mu do reči môj brat, ale opäť raz sa mu nedostane pozornosti.

Voľnou rukou mávne Dávidovým smerom a ukáže ňou na krásne dievča vedľa seba. Až vtedy si všimnem, že druhú ruku má prepletenú s ním.

Počujem len zvonenie v ušiach, bratov povzdych a: „Občas sa správaš ako chuj.“

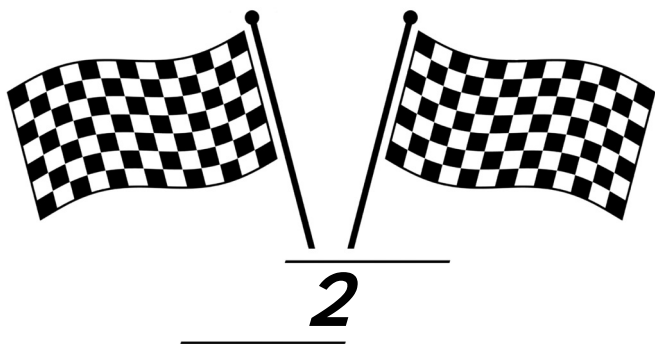
Tomu však nevenujem žiadnu pozornosť.

To nie.

Srdce mi v okamihu padne až niekam do žalúdka.

„Toto je moja priateľka Luisa,“ povie a pobožká ju priamo pred mojimi očami.

A mne sa v tej chvíli zrúti celý svet.

Melbourne, Austrália

Marec 2018

Až v januári bolo potvrdené, že Dávid získa sedačku v jednom z desiatich tímov Formuly 1. Hoci išlo o stajňu, ktorá sa v predchádzajúcej sezóne umiestnila na poslednom mieste, stále to bola príležitosť, ktorá sa neodmieta. Medzi elitou sa počíta každý štart.

Vo februári, zatiaľ čo ja som už naplno zarezávala v druhom semestri na vysokej škole a utápala sa v beznádejnom pociť zloženého srdca, sa naši aj s Dávidom definitívne presťahovali do Monaka. Dávalo to zmysel, nulové dane a komunita svetovo uznávaných športovcov boli jednoducho neodolateľné.

Začali sa predsezónne testy. Medzi nováčikmi na trati nechýbalo výbušné trio, ktoré pozostávalo z môjho brata, mojej tajnej lásky a chalana, ktorého som jednoducho nevedela znišť.

A ja? Ostala som v Londýne. Sama.

V marci sa mi podarilo zobrať si v škole viac voľ-

na, len aby som mohla odletieť do Melbourne a podporiť brata pri jeho prvej veľkej cene.

Iba Dávid sa ma opýtal, aký bol môj prvý rok na strojárstve. Rodičia nemali ani tušenie, že som len tak-tak preliezla z mechaniky, ale vo výpočtovom modelovaní som bola najlepšia v ročníku.

Priznávam, trochu som zatrpkla. Svet, ktorý milujem, mi unikal medzi prstami a rodičia si zatiaľ nespomenuli, že existujem. To, po čom som najviac túžila, som mohla len sledovať.

Môj príbeh sa ešte nezačal.

V ten víkend som po prvýkrát skutočne vkročila do sveta obscénneho bohatstva. Medzi modelky, znudené celebrity a milionárov, ktorí každý rok bez mihnutia oka nalejú do fungovania jedného tímu Formuly 1 milióny dolárov. Dovtedy som to videla len z diaľky. Odrazu som si pripadala chudobná.

Ocitla som sa vo svete, kde pneumatiky a ich opotrebenie rozhodujú o stratégiách. Vo vesmíre, kde sa klame, podvádza a jazdí rýchlosťou tristo kilometrov za hodinu pri preťažení siedmich G. Tam, kde jazdec počas dvojhodinových pretekov čelí dehydratácii, bolesti celého tela, tlakovej výdrži, ktorá by skolila nejedného vojaka, a videniu, ktoré sa zúži do tunela. Zakázané je aj žmurkať. Aj to je niečo, čo sa jazdci musia naučiť robiť odznova.

Nazrela som za oponu tohto kolotoča. Do zákulisia, kde si každý vymieňa úsmevy, no zároveň len čaká na správny moment, aby tomu druhému vrazil nôž do chrbta. Na chvíľu som sa stala súčasťou veľkých priateľstiev, úžasných príbehov a skvelých športových výkonov. Do sveta, kde vládnu marketing, osobní strážcovia, privátne

lietadlá, VIP zóny a šampanské za cenu mesačného nájmu. Aj napriek tomu alebo práve preto som vedela, že chcem byť súčasťou tohto svojského prostredia.

Ale moje rozhodnutie znamenalo aj to, že sa ocitám v tom istom vesmíre, kde je môj Simon vo vážnom vzťahu a ja som zatiaľ len tichý pozorovateľ na okraji. Vedela som, že ma čaká trpkosladké obdobie. Mama mi kázala byť reprezentatívnou členkou rodiny. Otec chcel, aby ma bolo čo najmenej vidieť, a ja som nevedela prísť na to, na ktorú verziu sa chcem dívať v zrkadle.

Počas prvých pretekov ani jeden z trojice nováčikov nezískal body. Aj tak oslavujeme. Brat, ja, Simon, jeho priateľka, naši rodičia, ale aj tí jeho.

Otec si však pripíja len symbolicky. „Body sa neoslavujú tým, že neprídu,“ poznamená sucho, skôr do pohára než k nám. A ja viem, že zajtra bude hovoriť o tom, čo mohol Dávid urobiť lepšie.

Keď všetko utíchne, ocitám sa sama pri trati.

Pozriem sa na svoje šaty. Trblietavé, vybrané mamou a perfektný mejkap, ktorý mi spravila jej osobná asistentka. Celý víkend som nemala žiaden nápad, žiadnu vlastnú myšlienku. Vyzerám ako kópia svojej mamy a je mi z toho zle.

„Toto nie som ja,“ poviem nikomu.

Uvedomím si, že jediná cesta, ako tu uspieť, je sústrediť sa na štúdium a stať sa najlepšou. Nie tak, ako to chcú tí, čo na mňa dávno zanevrelí.

Pohľadom zavadiám o prázdne boxy, kde ešte pred chvíľou vrcholil boj tímov mechanikov, inžinierov a stratégov o každý zlomok sekundy. Okamžite viem, že tam som doma. Toto je môj ultimátny cieľ. Celé to tam riadiť, rozhodovať, nájsť riešenie na každý problém.

„To musí bolieť.“

Strhnem sa pri nečakanom hlase za chrbtom. Otočím sa a zbadám jedinú osobu, ak nepočítam Luisu, ktorú som si dnes naozaj nepriala stretnúť. Akoby nestačilo, že som celý víkend sledovala, ako sa láska môjho života bozkáva s niekým iným.

„Čo?“ odvrknem.

„Že jedinú uniformu, ktorú nosíš, sú šaty tvojej mamy,“ vyťahne na povrch moje neistoty, akoby mi čítal myšlienky.

Vzápätí prechádzam do obranného útoku. Jeho prítomnosť vo mne prebúdza to najhoršie. „Ja som neskončila posledná po hlúpej chybe, i keď som začínala na desiatom mieste,“ provokačne nakloním hlavu. Domnievam sa, že robím svetu službu, ak mu o málinko zrazím hrebienok. A zároveň tak obránim seba.

Moja neľútostná poznámka na ňom nenecháva viditeľnú stopu.

Je to odo mňa nefér. Počula som a videla, ako ho to vzalo. Aj tak svoju pripomienku nevezmem späť. „Muselo to bolieť,“ zdôrazním a nechám svoje slová visieť vo vzduchu.

„Neuveriteľné!“ Z jeho hlasu počuť trpkosť. Pokrúti hlavou. „Ešte sa aj správaš ako ony.“

Nikdy ma nemal rád. Odkedy sme sa prvýkrát stretli ako deti na malom okruhu, nepríjemne to medzi nami iskrilo. Ani len netuším prečo. Možno práve preto som bola dosť zranená na to, aby som z nás pomaly, tehlu po tehle, vybudovala nepriateľov. „Kto ony?“

Neodpovie mi. Nemusí. Pochopila som, koho tým myslí. Ony, ženy, čo tu hľadajú len jedno. Tie, na ktoré sa mám podobáť, ak chcem získať lásku vlastnej matky.

Aj on zvolí útok namiesto obrany. „Hovorím o tom, ako ťa Cellier vôbec nevníma.“ Jeho slová ma bodnú priamo do najcitlivejšieho miesta. „Nie je sa čomu čudovať. Jeho nová frajerka je úplne iná liga,“ dopovie s tichou horkosťou. „S modrou krvou, elegantná, pozná svoju hodnotu,“ vymenúva a mne nanovo praská srdce.

Chcem plakať, ale pred ním nikdy!

Snažím sa skryť nechut', ktorú mi spôsobujú jeho slová. Rovnako aj prekvapenie, že práve on si všimol moje tak dobre ukryté city k Simonovi. Pre všetkých ostatných som len vzduch. Ako je možné, že on to vidí?

Odmietam mu dať za pravdu, ale nie som najlepšia herečka.

Urobí krok bližšie. Šiltovka mu ponára tvár do tieňa, zatiaľ čo telo má od hlavy po päty pokryté menami sponzorov, ktorí rozhodujú o jeho ďalšom osude. „Skutočne si si myslela, že o tom nikto nevie?“ pokračuje ticho, no s neodbytnou istotou.

Nenávidím, ako mi číta myšlienky a používa ich proti mne. Leo sa mi vždy vedel dostať pod kožu.

Pamätám si ho od úplného začiatku. Roky bol navôkol. Najprv súper, potom na chvíľu kamarát a nakoniec ostal len ako súper môjho brata. Bol to práve Logan, kto sa ma vždy najviac stránil, nikdy ma nešetril na trati aj napriek tomu, že som dievča. Vždy sa objavil tam, kde ja, nikdy nevynechal príležitosť doberať si ma.

„Všetci sa na tom zabávame už roky. A Cellier najviac. Jediný, kto o tom nevie, je tvoj brat. Ten si vždy trochu stojí na kábli. Vieš, čo si myslím?“

Pregúľam očami. Nechcem mu veriť. Neverím mu! Určite je to len jedna z jeho ďalších manipulačných taktík. „Nemám záujem.“

„Aj tak ti to poviem.“ Je neodbytný. „Podľa mňa sa tak len tvári, lebo sa za teba hanbí. Si taká okatá, ako sa naňho neustále lepíš a hľadáš ho na každom kroku, že o tom už vie celý paddock. Cellier je hajzel a ty si hlúpa.“

„Nehovor tak o ňom!“ vybuchnem a teraz k nemu spravím krok ja. „Nesiahaš mu ani po päty.“ Prstom ho bodnem do hrude.

Uškrnie sa na mňa. „Neporovnávaj ma s ním.“

Netuším, prečo jednoducho neodídem. Prečo tam len tak stojím a nechám sa ním urážať.

„Ty si len mladšia sestra Abraháma, ktorá si hľadá niekoho, kto ju poniesie k úspechu,“ prejde prstami vzduchom, akoby písal neviditeľný titulok. „On zas hľadá značku, modelovú ženu, dokonalosť,“ zdôrazní. „V tomto mu nemáš čo ponúknuť.“ Obzrie si ma, akoby som preňho nebola ničím iným, len prázdny telom. „Jeho ocko ťa neschvaľuje a Luisa je dedička so sponzorskými peniazmi.“

Odvrátim od neho zrak. Nenávidím ho. O to viac, lebo viem, že má pravdu.

Pokračuje: „Každý ťa doteraz akceptoval len preto, kto je tvoj brat a otec s kopou peňazí. Čo keby si aspoň raz nerozmýšľala svojím rozmazaným mozgom, nesmútila za kopou hnoja a sústredila sa na to, čo chceš dosiahnuť? Čo to vlastne je? Chceš byť manželka jazdca ako tvoja mama?“

Do očí sa mi nahrnú zlostné slzy. „Neznášam ťa.“

„Podobne. Rozmaznané princezné nemám rád.“

„Nič o mne nevieš,“ bránim sa.

Prstami zachytí jeden z mojich zatočených prameňov. „Viem, že si od života chcela viac, než len behať

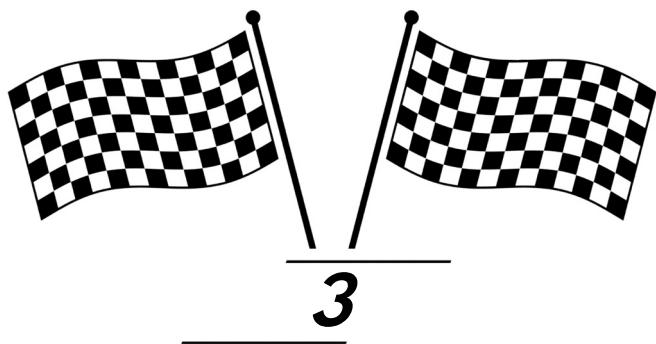
za nejakým chlapom,“ povie ticho. Potom si vlasy nechá sklúznúť pomedzi prsty. „Nikdy som ťa nemal v obľube, ale rešpektoval som ťa. To už je minulosť.“ Pokrúti nadou hlavou, následne ju sklopí a odchádza z boxovej uličky.

Nenecháva ma tam len so svojimi myšlienkami. Zostávam tam aj s pocitom, že možno má pravdu.

Potom sa rozhodnem. Viac do tohto vesmíru nevkročím, dokým si to nezaslúžim. Ten víkend je na dlhých šesť rokov môj posledný v zákulisí. Občas sa rokmi miham v jeho tieňoch, no vždy si držím odstup. Som len divák, bratov fanúšik.

V ten deň niečo strácam, ale zároveň získavam nové odhodlanie niečo dokázať.

A tu sa začína môj príbeh.

Sachír, Bahrajn

Marec 2024

Môžem mať devätnásť alebo dvadsaťpäť, sebavedomie, anonymitu či popularitu a aj doktorát z motorového inžinierstva, i tak budem len votrelcom v ich svete.

Azda je to len tým, že okolo mňa práve prefrčala partia anjelikov z Victoria's Secret v Cadillacu a ja sa v svojom tímovom oblečení cítim ako škaredé káčatko. Prípadne je to aj tým, že som nedostala svoju vysnívanú prácu, môj titul zapadá prachom a, pravdupovediac, je dosť možné, že aj tým, ako som sa sem dostala. Vďaka bratovmu súcitu a poriadnej dávke rodinkárstva. Prisahala som si, že to nikdy nespravím, ale Dávid sa už nedokázal pozerat' na to, ako všetko, o čo som sa tak usilovala, zapadá prachom. Často talent, vedomosti a dobré známky či referencie nie sú dosť. Ani moje meno mi bez jeho pomoci nepomohlo.

Toto je síce môj prvý oficiálny deň na najspodnejšej pozícii PR tímu stajne Sentinel, ale keďže som nová, musím byť k dispozícii obom jazdcom: svojmu bratovi a aj

jeho tímovému kolegovi. Som vystavená obrovskému stresu.

Pre niekoho by to bola práca snov. Držať im dážd-
nik, podávať vodu, mať prehľad o každom ich kroku, po-
máhať im so sociálnymi sieťami, plánovať im dni, ko-
munikovať s médiami... Pre mňa je to čistá nočná mora.
Avšak, potrebujem peniaze. Musím z niečoho platiť ná-
jom a odmietam byť vyživovaná, čiže dlžná rodičom.
Robím to taktiež kvôli kontaktom, ktoré ma raz môžu
priblížiť k pozícii, o ktorej snívam. Ďaleko od svojho pa-
novačného brata a jeho tímového kolegu. Teoreticky som
podpísala zmluvu s vynikajúcim tímom, ale prakticky
s diablom. Mám obavy.

Mesto Sachír horí. Asfalt pod mojimi teniskami pr-
ská ako čerstvo roztavený kov. Okolo mňa sa prechádza-
jú ženy v tenkých kúskoch látky, akoby ich horúčava ani
netrápila. Zato mne sa modrosivá uniforma lepí na telo
ako mokrý obklad. Slnéčné lúče ma pália vo vlasoch ako
žeravé guľky, takže sa cítim ako topiaca sa zmrzlina: lep-
káva, spotená a zúfalá. Zatiaľ čo anjeli, pohodlne usade-
ní v klimatizovanom Cadillacu, vyzerajú ako z reklamy
na šampón. Lesklé vlasy, pokožka bez jedinej kvapky po-
tu a žiarivé úsmevy.

Niektoré veci v živote sú skutočne nefér.

Je štvrtok, mediálny deň. Ako tlačový atašé jazdcov
by som mala byť na mieste prvá a všetko pre nich pripra-
viť. Skontrolovať otázky, prejsť si s nimi odpovede a na-
chystať im materiály na podpisovanie, ktoré budú rozdá-
vať fanúšikom.

Našťastie preberám túto úlohu po pani Carol, ktorá sa
o Dávida starala doteraz, a tá ešte na dnes všetko zariadila.

Pani Carol mi za posledný mesiac všetko trpezlivo vysvetlila. Horšie je to so situáciou na opačnej strane garáže. Druhý jazdec tímu mi zatiaľ nepovedal absolútne nič.

Napriek tomu sa cítim úplne nepripravená. Zaostávam a moja neistota sa prejavuje na každom kroku. Ešte vždy neviem ani to, aké oblečenie a od akej sponzorskej značky musia jazdci tento víkend nosiť. Zoznam sponzorských povinností poznám naspamäť, no dnes mi v hlave bliká prázdno. Hoci som si to ešte včera večer poctivo prešla v harmonograme, akoby mi z pamäti vypadlo niečo, čo som sa roky učila naspamäť.

Jazdci sú slávni a bohatí, no ich život je takmer neustále pod prísny dohľadom. Pracovná doba je hektická a ak práve nesedia v monoposte, sú pred kamerami, fotoaparátmi, na spoločenských udalostiach či večeriach so sponzormi, alebo sa cielene prechádzajú medzi fanúšikmi, aby pôsobili ako bežní ľudia. Nemajú ani šancu obliecť sa podľa vlastného vkusu, pokiaľ nemajú podpísanú reklamnú zmluvu s konkrétnou značkou. Sú vlastne chodiacimi billboardmi a nie každý dokáže takýto tlak zvládnuť.

Vyrastala som v tom. Mám prehľad a nie raz som sa ocitla v centre pozornosti médií. Musím to zvládnuť. Stačí, aby som si spomenula na všetok mamin tréning.

Dávida som počas tých siedmich rokov, čo patrí do elitnej dvadsiatky jazdcov, videla súťažiť mnohokrát. Nelietala som za ním na každý okruh a ani som sa netlačila do popredných miest v garáži, kde by ma neustále sledovali kamery. Namiesto toho som sa držala skôr v pozadí, občas ticho prítomná, no vždy pripravená podporiť ho, keď to bolo potrebné.

Jeho život sa odohráva na úplne inej úrovni než ten môj, a práve dnes sa musím začať učiť prispôbovať sa mu.

Nájdu sa aj takí, ktorí presne vedia, kto som, najmä keď ma vidia po bratovom boku alebo s jeho najlepším priateľom Simonom Cellierom, minuloročným majstrom sveta. Publicita pre mňa nie je úplnou novinkou, no mám pocit, že si na ňu nikdy úplne nezvyknem.

Celý môj život sa točil okolo známostí, protekcie a peňazí. Možno existujú šikovnejší a múdrejší absolventi môjho odboru, určite si niektorí moje vytúžené miesto zaslúžia viac, no ja som odhodlaná urobiť všetko, čo bude treba, aby som dokázala, že práve ja som pre túto úlohu tá pravá.

Preto som tu a rozhodla som sa na chvíľu zahodiť svoju hrdosť. Chcem sa stať prvou slovenskou inžinierkou v F1 a zároveň patriť k ženám, ktoré sa presadili v tomto športovom svete. Túžim zanechať svoj odtlačok v histórii.

Chcem sem patriť. Potrebujem, aby boli moji rodičia na mňa konečne hrdí. Je to až zvrátená túžba, ktorú sa snažím roky prekonať, ale zatiaľ neúspešne.

Mama už nedočkavo čaká na môj príchod, aby mi zopakovala, ako sa smiem a nesmiem správať. Potvrdzujú to neustále blikajúce notifikácie na mojom telefóne.

„No, sláva! Slečny sú smädné,“ štekne na mňa, ihneď, ako ma zbadá. Stojí opodiaľ svojho prvorodeného syna a obdivuje dve speváčky v jeho prítomnosti.

Dávid si môj príchod všimne a usmeje sa. „Má pravdu. Umierame od smädu,“ podpichne. Jeho úškrn je však hravý, mierne ironický.

Pozornosť našťastie vráti k ženám, ktorým sa musí venovať, inak by som neodolala a vyplazila naňho jazyk.

Presne tak ako v časoch, keď som ho predbehla na trati počas našich jazdeckých začiatkov, alebo keď som ako prvá dobehla k stolu na obed.

„Aj ja vás rada vidím.“ Snažím sa skryť sarkazmus, ale veľmi mi to nevychádza. „Máte pravdu, videli sme sa pred mesiacom, nie je potrebné sa vrúcne zvítať.“ Zamierim k chladiacim boxom s balenou vodou, ktoré sú len pár metrov od nich.

Kedysi ma mamino chladné správanie mrzelo viac. Aktuálne to je už iba môj a Dávidov súkromný vtip. Lenže niekde hlboko vo mne stále žije tá malá verzia Niny, ktorá čaká, že sa na mňa raz pozrie inak.

Musím sa však ovládať a správať profesionálne, neustále si pripomínať, že mi Dávid vlastne preukazuje veľkú láskavosť. Nebol práve nadšený z predstavy, že jeho osobná asistentka, ktorá má poznať každý detail jeho života, občas aj tie najtajnejšie sny či najtemnejšie zákutia, a rozmaznávať ho do posledného dychu, budem práve ja. Jeho mladšia sestra, ktorá nemá ani štipku trpezlivosti pre jeho aroganciu. Ale môj brat je dobrák. Vzdal sa súkromia, len aby ma ochránil.

„Nech sa páči,“ poviem poslušne. Nepredstavujem sa, ani nečakám pozdrav, no aj tak sa mi dostane zborové ďakujeme a pár žiarivých úsmevov.

„Mami, spravím ti uhorkovú vodu, dobre?“ potľapkám ju po ramene, neodvážim sa ju objasť. Neodpovie mi, iba sa ďalej díva do telefónu, ale to ma nezastaví.

Rozhodnem sa zájsť do jedálenskej časti za garážou a taktiež spraviť všetkým ešte malú láskavosť a doniesť im chladené ovocie. Hviezdy sú momentálne celkom pohltené rozhovorom s mojím bratom, ktorý tej mladšej

práve predvádza, ako sa správne nastupuje do kokpitu. Podľa polohy jeho rúk a šibalského úšľabku mi je jasné, že si to užíva.

Hostesky s perfektnou angličtinou i správaním ma obslúžia rýchlo a efektívne.

Tím Sentinel má základňu v Anglicku, kde sídli kancelárie, tréningové centrum, trenažér aj všetci mechanici. Počas sezóny sa po Európe presúvajú so svojimi mobilnými pracoviskami, ktoré na každej trati len postavია a v tej chvíli používajú. Ale tu nie. V Bahrajne je všetko o čosi drahšie, honosnejšie a oveľa viac pozlátané. Vráťane jedla a pitia.

Preto ma nezaskočí, keď dostanem zlatý podnos a na ňom ovocie, ktoré nedokážem ani pomenovať.

Kým sa vrátim do garáže, mama je už preč, a tak obslúžim Dávida a jeho hostí. Najprv ukryjem svoje sklamanie a potom sa aj s maminou uhorkovou vodou presuniem do svojho malého zázemia, kde si odložím veci a konečne sa na chvíľu zhlboka nadýchnem.

Môj brat je síce profesionálny pretekár, no jeho svet sa už dávno netočí len okolo nehorľavých kombinéz, priľieb a pneumatík. Dnes doň neodmysliteľne patria aj internet, sociálne siete a reklama. A práve to je moja hlavná úloha. Chrániť ich a pomáhať im, aby pre nich médiá zostali dobrým sluhom a nie mocným pánom.

Okrem plnenia jeho tajných aj menej tajných želaní a objednávanía špeciálne navrhnutých prílb, na ktorých sa vždy hrdo vyníma slovenská vlajka a dielo niektorého zo slovenských maliarov, mám na starosti predovšetkým to, aby nebol zahltený fanúšikmi a pritom pôsobil prístupne.

Každý deň budem pridávať fotografie z jeho súkrom-

ného aj profesionálneho života, sem-tam musím odpísať na nejakú správu, triediť stovky e-mailov od firiem, ktoré túžia po spolupráci, od fanúšikov žiadajúcich autogramy, ponúkajúcich sobáš či rovno deti. A občas sa vraj budem pritom pýtať samej seba, či som sa náhodou nezamestnala ako niekoho osobný filter reality.

Na moje nešťastie je Dávid považovaný za atraktívneho a ženy po ňom doslova šalejú. Takže fotky, ktoré dnes pridám, musia zaujať predovšetkým ich, jeho verné obdivovateľky, ktoré chcú vidieť viac úsmevov, uhrančivých pohľadov a menej prilby.

Dávid zdedil po mame plnšie pery, no napriek tomu si dokázal vybudovať mužný vzhľad. Jeho pokožka je dokonalo bronzovo opálená, zatiaľ čo ja som bledá po otcovi a ľahko sa spálím. On má tie najzaujímavejšie svetlohnedé oči, ktoré priťahujú pozornosť, zatiaľ čo moje obyčajné hnedé zostávajú ľahko zabudnuteľné.

Snažím sa zapadnúť a neupútať pozornosť, takže mi vyhovuje byť v tieni jeho výnimočného vzhľadu.

„Nina, tu si!“ Zjaví sa pri mne aj tretí člen mojej rodiny. „Prečo nedvíhaš telefón?“

„Neviem, kde mi hlava stojí,“ poviem veľmi jemne. Z otca mám nonstop miernu hrôzu. Pre mňa je to takmer neznámy človek.

Strčí mi do ruky papiere, diktafón, fotoaparát a kľúče. „Musím už ísť. Je tu príšerne horúco. Informuj ma o všetkom, čo tvoj brat robí,“ zahrmlí a hneď zmizne. Z jeho namosúrenej chôdze usúdím, že sa ešte nezmieril s tým, že ak nechce rozvod, musí s mamou odísť na pár mesiacov na dovolenku. Zvykol si, že je neustále po Dávidom boku.

„Aj ja ťa rada vidím,“ zakričím a vzápätí sa cítim pateticky. Čo som čakala?

Najdrahší foťák, aký som kedy držala v ruke, pripojím k počítaču a na obrazovke sa mi hneď zobrazia fotografie môjho polonahého brata.

Skrčím nos. „Toto fotila mama?“ Už sa nečudujem, že ma tak úpenlivo čakala. „Nechutné,“ zahundrem. Jedno oko prižmúrim a náhodne vyberiem fotku, ktorú v rýchlosti nechám nahráť na jeho pracovný účet.

V Bahrajne je horúco.

#davidabraham

Nafúknem líca a pomaly vydýchnem.

Fotka zjavne vznikla počas ranného behu, ktorý mnohí pretekári absolvujú priamo na okruhu. Nezáleží na tom, že ho poznajú nasпамáť aj poslepiacky, neustále musia na sebe tvrdo pracovať.

Snímka získala od zverejnenia takmer tisíc srdiečok. Dávid si na nej utiera pot z tváre spodnou časťou trička, čím nečakane odkryje malý kúsok holej pokožky. Po jeho pravici stojí trénerka Jackie, a z ľavej strany sa k nim práve približuje pán Hermutt, jeho nový manažér.

Čoskoro ma budú často vídať, ako nesiem nad Dávidovou hlavou dáždnik, aby ho ochránil pred slnkom, alebo budem vedľa neho stáť počas rozhovoru a všetko nahrávať na diktafón.

Znova prevrátim oči. Mám silný pocit, že to budem robiť dosť často a to pre oboch svojich nadriadených jazdcov.

„Toto je nanič,“ zakňučím sama pre seba, ale v duchu som rada, že som tu. Cítim istú dávku nadšenia, až mi zvierá žalúdok.

Prvý komentár je od ženy, ktorá vedie bratov neoficiálny fanklub. Zvyčajne by som mala na takúto rýchlu odpoveď reagovať. Má to vyvolať pocit, akoby to písal môj brat, i keď ten práve dole pri aute slintá nad dvomi popovými hviezdami.

DavidAbrahamfanpage111: Ukáž nám aj ten sexy zádok. Xx

„Nie. No. Nein,“ pokrútim hlavou.

Zahľadím sa na nekonečný zoznam úloh len na dnešný deň, čo si pre mňa pripravila pani Carol pred odchodom domov. V momente, ako na vrchu zbadám: *Náhodné, neplánované fotenie v spodnej bielizni*, to ani nedočítam. Stavím sa, že toto tam dal môj brat sám ako formu vtipu. Jedna nula pre neho. „Z tohto budem mať traumu do konca života. Potrebujem kávu a niečo dobré k tomu,“ opäť sa rozprávam sama so sebou. Je to môj obrovský zlozvyk.

Postavím sa od počítača.

Len čo vstúpim späť do jedálenskej zóny s dokonale prestretými bufetmi, ktoré sa neustále dopĺňajú a obsluhujú, zazriem ho. Svojho druhého nadriadeného.

„To stretnutie už viac neoddialim, čo?“ zahundrem si popod nos. Náročný deň sa ešte zhorší.

Ak bola moja nálada doteraz neistá, úzkostlivá a mierne podráždená, všetko sa ešte viac zhorší. Musím robiť tie isté veci aj pre jeho tímového kolegu.

Preňho.

Pre môjho najväčšieho nepriateľa.

Pre Lea Logana.